

Tfcherning: Efter hvad der er blevet sagt om Sagen selv, skulde jeg ikke atter have taget Ordet, naar ikke den ærede Ordfører havde meent, at det var en Misforstaaelse eller en urigtig Opfattelse af Krigsskatloven, naar jeg har sagt, at Communen, efterat Skatten er repareret, hæfter til Staten derfor. Dette er baade rigtigt og urigtigt, thi ved enhver Lov, som kun har et Aars Varighed, hæfter Communen ikke længere end dette Aar for Skatten, og kun gennem de Skattehdere, paa hvilke den var berettiget til at fordele den, da den blev fordeelt. Dersom alle de Skattehdere, paa hvilken denne Stat blev fordeelt, altsaa de, hvis Skattepligt man kunde udregne efter Aaret 1863—64, pludselig forsvandt, kunde de nye Beboere af Communen ikke komme til at betale, eftersom man ikke mere kunde ligne efter det paagældende Skatteaar, og Regjeringen maatte da træde frem og begjære Skatten eftergivet paa Grund heraf. Man kan ikke lade Communen hæfte for længere Tid end den, i hvilken den kan gjøre sit Krav gjældende mod dem, som efter Loven hæfte for Skatten, men det er kun en vis Deel af Communens Bebyggere, nemlig de, som paa en vis Tid have været der tilstede under visse Betingelser, nemlig med et vis Skattebeløb.

Ordføreren: Da dette Spørgsmaal har faaet en vis praktisk Betydning, kan jeg kun ønske at gjøre det klart, hvorledes Krigsskatloven stiller vedkommende Communer. Efter den nævnte Lovs udtrykkelige Bestemmelse skal hver enkelt Commune i Landet indbetale til Statskassen den Sum, som efter Amdtsraadets eller Indenrigsministeriets Bestemmelse er paalagt den; dette er Communens Pligt. Hvorledes denne faaer dette Beløb af de enkelte Skattehdere, er vel ogsaa fastsat i Loven, men Mellemværendet mellem Communen og de enkelte Skattehdere vedkommer ikke Statskassen. Har Communen ikke til den fastsatte Tid faaet

Skatten ind af hver enkelt Skattehdere, har den desuagtet til Skatteperioden at indbetale i Statskassen hele det paalagte Beløb; den maa skaffe det, som den bedst kan, hvorefter den maa gjøre sine Efterkrav gjældende hos de Skattehdere, der ere i Restance. Saaledes ere Lovens Bestemmelser. Hvorledes man vilde bære sig ad i det specielle Tilfælde, at en heel Commune var gaaet tilgrunde, bliver et andet Spørgsmaal, men hvad jeg har fremskillet, er den ordinaire Fremgangsmaade, som med Nødvendighed følger af Bestemmelserne i Krigsskatloven.

Tfcherning: Jeg skal ikke forfølge denne Sag, men kun gjøre opmærksom paa, at Loven giver et dobbelt Skatteobject; den giver vel Communen fri Skatteobject, men den betegner igjen Skatteobjecterne ligeoverfor Communen. Denne har ikke andre Skatteobjecter til at fyldestgjøre den Forbring, som en vis Tid gjøres til den, end dem, Loven anviser som saadanne, og saasnart den vil opkræve hos Andre eller udenfor den Tid, Loven har fastsat, overskrider den Lovens Bemyndigelse. Lovens eiendommelige Indretning ligger netop deri, at den ganske sikkert fordeeler Skatten paa Communen og gjør den ansvarlig for den, men kun forsaavidt det er muligt for den at bringe Skatten tilveie gennem de Skatteobjecter, som til en given Tid og under visse Betingelser vare overlade den til Skatteobjecter. Jeg skal, som sagt, ikke forfølge denne Sag, som egentlig ikke foreligger, men da vi igjen kunne komme til at behandle lignende Love, maa jeg meget bede de Herrer overveie, at man enten kun kan lægge Skatten paa Communen og da overlade til den, hvor den kan finde den hos Indvaernerne, eller, at man, naar man under visse Betingelser giver den Indbyggerne til Skatteobjecter, maa være tilfredsstillet med, hvad Communen under de givne Betingelser kan bringe ud af disse Skatteobjecter.

Da Ingen hderligere begjærede Ordet, stred man til Afstemning, hvorved:

1) Forslag under Nr. 1 af Tfcherning:

ad § 2 (Betænkning Nr. 1):

Summen 800,000 Rbd. forhøies med . . . . . 10,000 Rbd.,